

RESSÒ DE LA PARAULA

Discerniment polític: la política familiar (III)

Entre les qüestions més significatives a l'hora de realitzar el discerniment polític hi ha totes aquelles que giren entorn del matrimoni i la família. Les qualifiquem de «més significatives», perquè en si mateixes tenen una importància enorme, i perquè és en l'àmbit del matrimoni i de la família on els polítics sembla que es troben lliures i «desimbolts» per expressar-se i decidir.

Des d'aquestes pàgines hem subratllat que les polítiques concretes han de néixer de conviccions profundes, és a dir, d'ideals, de maneres d'entendre el món, la vida, etc. Però de fet sovint sembla que aquestes conviccions, o són simplement absents o no es volen aplicar. Llavors sorgeix el que anomenem «pragmatisme polític».

El pragmatisme polític avui és present en molts camps de la política, per causa de la crisi de pensament profund i d'ideals. Tret que es consideri com a «ideal» governar únicament sota el dictat dels fets, de les enquestes o de la moda dominant. Això és molt perillós, perquè el poder dels mitjans de comunicació, recolzats per les noves tecnologies, avui és tan gran que resulta relativament fàcil crear artificialment sentiments i estats d'opinió en una gran massa de gent.

El cas és que avui pocs polítics respondrien cabalment a la pregunta: què entén per família, per matrimoni, per educació, etc.? Tots, tanmateix, legislen i adopten decisions polítiques sobre aquestes matèries. Llavors ens ve a la ment la sospita

que l'únic suport que els polítics tenen per defensar les seves postures és de fet el nombre de vots emesos a favor seu. Això és democràticament legítim. Però, donada la facilitat que existeix avui per «mentaltzar» les masses, l'escassa formació que hi ha sobre aquestes qüestions, i la temptació de guanyar vots costi el que costi, la sospita de pragmatisme, i de populisme, que és la seva conseqüència immediata, està ben fundada.

El polític ha de saber que tota llei i tota praxi política, a més de regular la vida del ciutadà, també produeix un efecte «educatiu» en la majoria del po-

ble. Aquesta majoria arriba a pensar que tot el que legalment és permès, és moralment bo. Alguns idiomes usen paraules diferents per expressar «el que es pot fer físicament o legalment» i «el que es pot fer moralment». Nosaltres parlem sense distingir «el poder fer una cosa», sense precisar si ens referim a la capacitat física de fer-la, o a si és permès perquè no et sancionen segons la llei, o si és realment bo des del punt de vista moral. Oblidar aquestes distincions afavoreix el buit moral en les nostres conductes humanes i també fins i tot en la mateixa vida política.

La situació esdevé més greu quan des de la vida política es defensa la separació i independència radical de les qüestions que afecten la vida privada del polític (en aquest cas, les qüestions que responen a la moral o l'ètica personal) i les qüestions relacionades amb la vida pública. Fàcilment s'arriba així a justificar moltes decisions i conductes polítiques absolutament pragmàtiques: diuen, «són les enquestes, les majories, el partit, l'opinió del carrer... que m'hi obliguen».

Nosaltres, per contra, pensem que el valor i la dignitat del polític s'ha de mesurar per la seva capacitat, la seva intel·ligència i la seva valentia, per fer possible la realització de grans ideals. Segurament, si les polítiques familiars no responen a aquest plantejament, assistirem a una degradació de la nostra societat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Esclerocardia

Esclerocardia és la paraula grega que llegim a la Bíblia i traduïm per «duresa de cor». La trobem, per exemple, a Mc 10,4, quan Jesús respon als fariseus que li preguntaven si un home es pot divorciar de la seva esposa.

L'home i la dona són dos éssers d'igual dignitat, cadascú insuficient, però que es realitzen plenament en el do de si mateix, en l'entrega recíproca per al goig i satisfacció de l'altre en ordre a la possible procreació. La seva unió es basa, a diferència dels altres éssers de la creació, en el do de les seves persones. Per això, l'amor encara que impliqui el cos, no pot reduir-se a la sexualitat.

El projecte diví respecte el matrimoni és un projecte d'amor, vida, unitat... L'amor veritable entre

aquestes dues persones és indissoluble. No per una imposició externa sinó per una necessitat intrínseca.

Però aquesta poesia original es va anar apagant a mesura que l'ésser humà, incapaç d'integrar-se al pla de Déu, oposa el seu propi projecte, afloren els egoïsmes. En la unitat original dels esposos hi ha entrat la separació. Què ha passat? Que la persona humana s'ha contaminat amb la malaltia de l'esclerocardia, la duresa de cor per entendre i viure l'amplitud del projecte diví.

Jesús, responent als fariseus, accepta la normativa donada per Moisès, «per la vostra esclerocardia, per la vostra duresa de cor. Però, al principi, Déu creà l'home i la dona... i ells dos formen una sola família» (Mc 10,5-6).

Avui comprovem que, en molts casos, aquell retrat bucòlic de la família s'ha esvaït. I l'Església, Mare de Misericòrdia, ens demana una actitud acollidora envers les persones que sofreixen el trencament del seu matrimoni. En l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia* hi llegim: «Cal reconèixer que hi ha casos on la separació és inevitable. A vegades pot arribar a ser fins i tot moralment necessària» (241). I també, «un discerniment particular és indispensable per acompanyar pastoralment els separats, els divorciats, els abandonats. Cal acollir i valorar especialment el dolor dels qui han patit injustament la separació...» (242).

Cal molta dosi de comprensió, d'amor i de perdó per vèncer l'esclerocardia.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Discernimiento político: la política familiar (III)

Entre las cuestiones más significativas a la hora de realizar el discernimiento político están todas aquellas que giran en torno al matrimonio y la familia. Las calificamos de «más significativas», porque en sí mismas tienen una importancia enorme, y porque es en el ámbito del matrimonio y de la familia donde los políticos parece que se encuentran libres i «suelos» para expresarse y decidir.

Desde estas páginas hemos subrayado que las políticas concretas han de nacer de convicciones profundas, es decir, de ideales, de formas de entender el mundo, la vida, etc. Pero de hecho frecuentemente parece que estas convicciones, o están simplemente ausentes o no se quieren aplicar. Entonces surge lo que llamamos «pragmatismo político».

El pragmatismo político hoy está presente en muchos campos de la política, debido a la crisis de pensamiento profundo y de ideales. A menos que se considere como «ideal» gobernar únicamente al dictado de los hechos, de las encuestas o de la moda reinante. Esto es muy peligroso, porque el poder de los medios de comunicación, apoyados por las nuevas tecnologías, hoy es tan grande que resulta relativamente fácil crear artificialmente sentimientos y estados de opinión en una gran masa de gente.

El caso es que hoy pocos políticos responderían cabalmente a la pregunta ¿qué entiende por familia, por matrimonio, por educación, etc.? Todos, sin embargo, legislan y adoptan decisiones políticas sobre estas materias. Entonces nos viene a la mente la sospecha de que el único apoyo que los políticos tienen para defender sus posturas es de hecho el número de votos emitidos a su favor. Ello es democráticamente legítimo. Pero, dada la facilidad que existe hoy para «mentalizar» las masas, la escasa formación que hay sobre estas cuestiones, y la tentación de ganar votos a toda costa, la sospecha de pragmatismo, y de populismo, que es su consecuencia inmediata, está bien fundada.

El político ha de saber que toda ley y toda praxis política, además de regular la vida del ciudadano, también produce un efecto «educativo» en la mayoría del pueblo. Esta mayoría llega a pensar que todo lo que legalmente está permitido, es moralmente bueno. Algunos idiomas usan palabras distintas para expresar «lo que se puede hacer físicamente o legalmente» y «lo que se puede hacer moralmente». Nosotros hablamos sin distinguir de «poderse hacer una cosa», sin precisar si nos referimos a la capacidad física de hacerla, o a si está permitido porque no te sancionan según la ley, o si es realmente bueno desde el punto de vista moral. Olvidar estas distinciones favorece el vacío moral en nuestras conductas humanas y también incluso en la misma vida política.

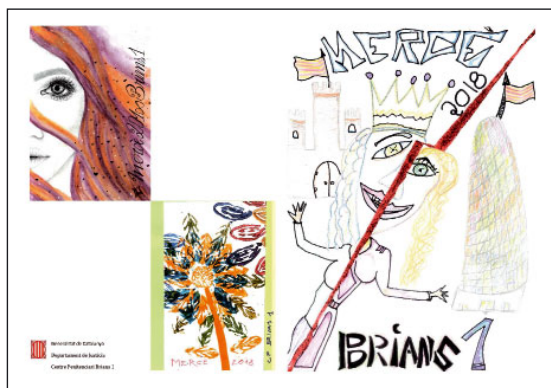
La situación se hace más grave cuando desde la vida política se defiende la separación e independencia radical de las cuestiones que afectan a la vida privada del político (en este caso, las cuestiones que responden a la moral o la ética personal) y las cuestiones relacionadas con la vida pública. Fácilmente se llega así a justificar muchas decisiones y conductas políticas absolutamente pragmáticas: «son las encuestas, las mayorías, el partido, la opinión en la calle... que me está obligando a ello».

Nosotros, por el contrario, pensamos que el valor y la dignidad del político se ha de medir por su capacidad, su inteligencia y su valentía, para hacer posible la realización de grandes ideales. Seguramente, si las políticas familiares no responden a este planteamiento, asistiremos a una degradación de nuestra sociedad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

La Mercè a Brians 1

Celebrar la Mare de Déu de la Mercè, patrona dels «privats de llibertat» s'omple de significat quan es fa a l'interior d'una presó. Cada any, el mateix dia 24 de setembre o en vigílies, la Pastoral Penitenciària de la diòcesi ho celebra als centres penitenciaris de Brians, situats a Sant Esteve Sesrovires. La Santa Missa s'emmarca en tot un programa d'activitats culturals, musicals i esportives, preparat amb molta cura pels equips de trac-

tament del centre penitenciar. Enguany, l'eucaristia ha estat el mateix dia de la Mercè al matí i, no podent presidir-la el bisbe Agustí per altres compromisos, ho ha fet el vicari general, Mn. Josep Maria Domingo, concelebrant amb el mercedari P. Jesús Bel, i Mn. Jordi Tres, acompanyats pel diaca Miquel Àngel Jiménez. Van participar, amb molt de respecte i joia, una setantena d'interns i internes i un bon grup representatiu dels voluntaris i voluntàries de la Pastoral Penitenciària.

En l'homilia, Mn. Josep Maria va destacar la figura de Maria com a model de fe i llibertat i va convidar a seguir el consell de la Mare de Déu com a camí segur de llibertat, segons el passatge de les noces de Canà: «Feu el que ell us digui». En acabar la missa, el P. Jesús Bel va explicar als interns i internes l'origen i el carisma de l'orde mercedària, que enguany celebra amb goig els 800 anys de la seva fundació per sant Pere Nolasc. L'equip de voluntaris de la Pastoral Penitenciària van obsequiar tots els assistents amb un rosari i una creu de fusta.

Dedicació de la capella de la Mercè, a Vilanova i la Geltrú

Diuenge 23 de setembre, vigília de la Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, a les 18 h, el bisbe Agustí va presidir la Dedicació de la Capella de la Mare de Déu de la Mercè a Vilanova i la Geltrú, que serveix els barris de Fons Somella i la Collada.

En una església plena fins a vessar i amb una eucaristia concelebrada per un bon grup de preveres es va procedir al ritus de la Dedicació. També es va estrenar una bonica talla del Sant Crist, de l'autor de Capellades Joan Campoy Romero, donada pel seu fill Joan Campoy Freixes.

Al final de la celebració es va donar una estampa amb la imatge de la Mare de Déu de la Mercè feta i regalada per l'artista Myriam de Lafforest. El bisbe Agustí va

destacar la importància, en aquests temps, de construir una església en aquestes barriades vilanovines amb un gran impuls pastoral.

Tothom va sortir de la celebració molt satisfet i amb molta alegria, signes de la vitalitat d'aquesta comunitat cristiana.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

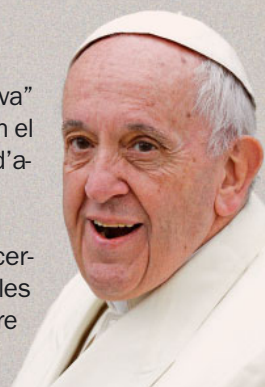

gost).

@Pontifex: «La vida cristiana és sobretot la resposta agraïda a un Pare generós» (3 d'agost).

@Pontifex: «L'Eucaristia és la «reserva» del paradís: és Jesús que ens guia en el nostre camí cap a la vida eterna» (6 d'agost).

@Pontifex: «El mal busca convèncer-nos que la mort és el final de totes les coses, però Crist Ressuscitat ens obre un horitzó de vida eterna!» (8 d'agost).

Carmelites de Sant Josep: 100 anys a Sant Feliu

L'orde de les Germanes Carmelites de Sant Josep va ser fundada per la Gna. Rosa Ojeda i Creus, natural de Vilanova i la Geltrú, l'any 1900. Des del 1918 són presents a Sant Feliu de Llobregat, conegudes sobretot com «les vetlladores», per la seva inicial dedicació a vetllar els malalts. Actualment regeixen la residència de gent gran «El Carme», situada al carrer Miguel de Cervantes 14 de la vila. També la comunitat de Sant Feliu és lloc de formació de les novícies de l'institut religiós.

Són moltes i moltes les persones i famílies de Sant Feliu que al llarg d'aquests cent anys han gaudit de l'amistat i els serveis de les germanes carmelites, per això va tenir un tot d'agraïment els actes de l'inici del centenari que van tenir lloc dissabte 22 de setembre. A les 12 h es va celebrar l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, presidida pel bisbe Agustí.

Tot seguit es va inaugurar una exposició fotogràfica al lateral del temple i es va acabar amb un pisolabis festiu a la Plaça de la Vila.

Encomanant a Déu l'inici de curs a la Cúria

Divendres 21 de setembre va tenir lloc la celebració d'inici de curs a la Cúria Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, amb dos moments successius. A les 12 h va tenir lloc l'eucaristia, a la capella de la Casa de l'Església, amb

l'assistència dels treballadors i col·laboradors a la seu del bisbat i de Càritas Diocesana. Durant l'homília, el bisbe Agustí, reprenent l'evangeli de la crida de sant Mateu que es recordava en la litúrgia, subratllava el sentit de «crida» de Déu a treballar al cor de la diòcesi, amb esperit de servei, crida que es fa extensiva i actual a tots els presents.

Posteriorment, a les 13 h, va tenir lloc una reunió amb els treballadors contractats per la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, conduïda pel moderador de la Cúria, Mn. Joan Pere Pulido. En aquesta reunió es van tractar aspectes relacionats amb l'activitat laboral dels assalariats i el bon funcionament entre els departaments del bisbat. També van intervenir el Sr. Joan Torras, de-

legat dels treballadors, el Sr. Oriol Sánchez i Mn. Rafael Sánchez, assessor jurídic i delegat de protecció de dades, i el Sr. Javier Oliveros, del departament d'informàtica.

► **Ordenació presbiteral.** El proper diumenge 14 d'octubre, a les 18 h, tindrà lloc a la Catedral de Sant Llorenç l'ordenació com a prevere de Mario Pardo

Hernansanz. Mn. Mario va ser ordenat diaca fa vuit mesos, concretament el passat 11 de febrer, i des d'aleshores està oferint els seus serveis

com a diaca adscrit a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí.

► **Trobada d'inici de curs de preveres i diaques.** Dimarts 9 d'octubre, de les 10.30 a les 15.30 h, a la Casa de l'Església. Serà l'ocasió de presentar els materials elaborats amb la intenció de recollir i consolidar els fruits del Pla Pastoral 2015-2018, que aportaran continuïtat i novetat

en el camí que recorrem en aquest curs com a Església Diocesana.

► **Benedicció i inauguració dels locals parroquials a Espoia.** El proper dissabte 13 d'octubre, a les 12 h, hi haurà la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, i a continuació la benedicció dels espais parroquials de Torrescasana, que seran inaugurats amb la presència del president de la Diputació de

Barcelona, Marc Castells. Per tancar l'acte hi haurà un pica-pica per a tots els assistents.

AGENDA

► **Sant Rarimi, copatró de la catedral.** Divendres 12 d'octubre, a les 11 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí, en la festa major de tardor de Sant Feliu de Llobregat.

► **Reunió d'arxiprestos d'inici de curs.** Dijous 11 d'octubre, a les 11 h, a l'ermita de Bruguers (Gavà), amb la presència dels nou arxiprestos de les dues vicaries, els vicaris episcopals i el vicari general.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Gn 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent. □ **Lleida:** Sants Àngels de la Guarda.

9. ■ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev. fund.

10. ■ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / Sl 116 / Lc 11,1-4]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de Va-

lència (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1, 69-75 / Lc 11,5-13]. Sant Joan XXIII, papa; santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg. fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Divendres [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó;

sant Serafi de Monte Granario, religiós caputxí; santa Domnina, verge.

13. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; sant Caledònia, vg.

14. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 7,7-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10, 17-30 (o bé, més breu: Mc 10,17-27)]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; santa Fortunata, vg. i mr.

Diumenge XXVII de durant l'any (B)

COMENTARI

El Regne de Déu és pels qui són com els infants

Al 2n relat de la Creació, per evitar la condició solitària de l'home-Adam, diu el Senyor: *No estaria bé que l'home estigués sol.* Per això decideix: *Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.* Així la dona-Eva serà «ajut» no inferior sinó igual a l'home-Adam, capaç de fer-li la «companyia» que cap altra creatura pot fer-li.

Déu que creà la resta de creatures manant-ho de paraula (*Déu digué... i així fou*), crea l'ésser humà (tant home com dona) treballant: *modela l'home-Adam amb pols de la terra i, per a la dona, prengué a l'home una de les costelles i omplí amb carn el buit.*

L'expressió «*Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn*» indica pertinença al mateix grup o categoria. Li ho diu Laban al seu futur gendre Jacob (*Gn 29, 14*); Abimelek al clan de la seva mare (*Jt 9,2*); David a les tribus del Nord (*2Sa 5,1*).

La carta-homilia als Hebreus dedica la 1a part al contrast entre àngels i homes mostrant el paper de Crist, salvador dels homes i no dels àngels.

Jesús abaixat, posat un moment per sota dels àngels, però ara coronat de glòria i prestigi. En aquest procés d'abaixament i exaltació hi ha la iniciativa de Déu que *volia portar molts fills a la glòria.* D'acord amb aquest projecte *convenia que Aquell qui els havia de guiar a la Salvació fos «consagrat» pels sofriments:* amb «consagració» no ritual sinó de perfeccionament mitjançant els sofriments.

Després d'adoctrinar el Poble (v. 2-9), Jesús a casa fa un ensenyament particularitzat als *deixebles* (v. 10s).

Fugint de la casuística matrimonial, ressitua la qüestió en el criteri de Déu *al principi*, contraposant la voluntat primigènica de Déu amb la posterior normativa humana de Moisès *perquè sou tan durs de cor.*

Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar. Jesús introdueix dos principis a la llum del 6è Manament.

Deixeu venir els nens... El Regne de Déu és pels qui són com ells: la societat farisaica de l'època menystenia els infants «incaços de conèixer la Torà i de poder així fer mèrits davant Déu». Jesús innova el criteri posant els infants com a model del qui acull amb goig el do de la fe que li arriba testimoniats pels adults.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

► Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneixi tota la vida.*

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

► Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.» Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

La gent portava a Jesús uns nens perquè els imposés les mans, però els deixebles renyaven els qui els havien portat. A Jesús li sabé greu que els renyessin, i els digué: «Deixeu venir els nens, no els excloueu, el regne de Déu és per als qui són com ells. Us ho dic amb tota veritat: Qui no rebí el regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas.» I els prenia als braços i els beneïa imposant-los les mans.

► Lectura del libro del Génesis (Gén 2,18-24)

El Señor se dijo: «No es bueno que el hombre esté solo; voy a hacerle a alguien como él, que le ayude». Entonces el Señor Dios modeló de la tierra todas las bestias del campo y todos los pájaros del cielo, y se los presentó a Adán, para ver qué nombre les ponía. Y cada ser vivo llevaría el nombre que Adán le pusiera. Así Adán puso nombre a todos los ganados, a los pájaros del cielo y a las bestias del campo; pero no encontró ninguno como él, que le ayudase. Entonces el Señor Dios hizo caer un letargo sobre Adán, que se durmió; le sacó una costilla, y le cerró el sitio con carne. Y el Señor Dios formó, de la costilla que había sacado de Adán, una mujer, y se la presentó a Adán. Adán dijo: «¡Esta sí que es hueso de mis huesos y carne de mi carne! Su nombre será "mujer", porque ha salido del varón». Por eso abandonará el varón a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne.

► Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 2,9-11)

Hermanos: Al que Dios había hecho un poco inferior a los ángeles, a Jesús, lo vemos ahora coronado de gloria y honor por su pasión y muerte. Pues, por la gracias de Dios, gustó la muerte por todos. Convenía que aquel, para quien y por quien existe todo, llevara muchos hijos a la gloria perfeccionando mediante el sufrimiento al jefe que iba a guiarlos a la salvación. El santificador y los santificados proceden todos del mismo. Por eso no se avergüenza de llamarlos hermanos.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo, acercándose unos fariseos, preguntaban a Jesús para ponerlo a prueba: «¿Le es lícito al hombre repudiar a su mujer?». Él les replicó: «¿Qué os ha mandado Moisés?». Contestaron: «Moisés permitió escribir el acta de divorcio y repudiarla». Jesús les dijo: «Por la dureza de vuestro corazón dejó escrito Moisés este precepto. Pero al principio de la creación Dios los creó hombre y mujer. Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne. De modo que ya no son dos, sino una sola carne. Pues lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre». En casa, los discípulos volvieron a preguntarle sobre lo mismo. Él les dijo: «Si uno repudia a su mujer y se casa con otra, comete adulterio contra la primera. Y si ella repudia a su marido y se casa con otro, comete adulterio.»

Acercaban a Jesús niños para que los tocara, pero los discípulos los regañaban. Al verlo, Jesús se enfadó y les dijo: «Dejad que los niños se acerquen a mí: no se lo impidáis, pues de los que son como ellos es el reino de Dios. En verdad os digo que quien no reciba el reino de Dios como un niño, no entrará en él». Y tomándolos en brazos los bendecía imponiéndoles las manos.